

ΜΕΛΕΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Η ΝΕΑ ΚΤΙΣΙΣ

Ἡ Νέα Κτίσις κεχωρισμένη καὶ διακεκριμένη ἐκ πασδῶν τῶν ἄλλων. — Διατὶ αὕτη ἐκλέγεται ἐκ τοῦ μέσου τῆς ἀνθρωπίνης κτίσεως μᾶλλον ἢ ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἄλλων. — Ὁ σκοπὸς τῆς ἐκλογῆς αὐτῆς. — Παροῦσαι καὶ μέλλονσαι ἀποδοταί. — Πῶς ἀποκεῖται καὶ γεννᾶται εἰς τὴν Νέαν Φύσιν. — Ἡ στενὴ σχέσις πάντων τῶν μελῶν αὐτῆς πρὸς ἄλληλα, καὶ πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν αὐτῶν, Κεφαλὴν καὶ Νυμφίον. — Ἀνάπτυξις καὶ δοκιμασία τῶν μελῶν. — Ἡ ἔκρη, ἡ πνευματικὴ αἰσθησις τῆς Νέας Κτίσεως διὰ τὴν κατανόησιν τῶν πνευματικῶν. — Διὰ ποίου ὀνόματος ἡ Νέα Κτίσις θεὸν νὰ εἶναι γνωστὴ, διὰ νὰ εἶναι πιστὴ πρὸς τὴν Κεφαλὴν, καὶ μὴ κεχωρισμένη ἐξ οἰουδῆποτε ἐκ τῶν ἀδελφῶν;

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος συχνάκις ἀναφέρεται εἰς τὰς Γραφάς, ὑπὸ τὸ ὄνομα Νέα Κτίσις — τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῆς μελῶν, τῶν ὑπερνικητῶν, εἰδικῶς μνημονευομένων ὑπὸ τὸ ὄνομα «Νέα Κτίσματα» ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. (Β' Κοριν. ε' 17). Δυστυχῶς ὁμως, κατέστη συνήθεια τόσον παρὰ τοῖς τελείως ἀφιερωμένοις Χριστιανοῖς, ὅσον καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις, νὰ ἀναγινώσκωσι τοὺς λόγους τῆς Θείας ἀποκαλύψεως, κατὰ συγκεχυμένον, καὶ πολύπλοκον τρόπον, ὅστις ἀποτυγχάνει, ὅπως ἀποδώσῃ εἰς τὰς ἐκφράσεις αὐτῆς, τὴν ἀληθῆ αὐτῶν σημασίαν, καὶ στερεῖ τὸν ἀναγνώστην ἐκ πολλῶν εὐλογιῶν, παρηγοριῶν, καὶ ὁδηγιῶν, αἵτινες θὰ ἀνῆκον βεβαίως εἰς αὐτόν, ἐὰν οὗτος ἠκολούθει λογικώτεραν τινὰ ὁδόν, καὶ ἦτο ἐξ ὁλοκλήρου πεπληρωμένος ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς μαθητείας — δηλ. ἐπιθυμίας, ὅπως κατανοήσῃ τὴν Θείαν ἀποκάλυψιν. Ἡ δυσκολία αὕτη, ἐν μεγάλῳ μέτρῳ φαίνεται νὰ εἶναι, ὅτι, οἱ συνήθεις ἀναγνώσται τοῦ Λόγου, δὲν προσδοκῶσιν, ὅπως διδαχθῶσι παρ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἀναγινώσκουσι τοῦτον κατὰ ἀπρόθυμον μᾶλλον τρόπον, ὡς καθήκον, ἢ χάριν ἀναπαύσεως, ὅσάκις δὲ ἐπιθυμοῦσι πληροφορίαν τινὰ, σχετιζομένην πρὸς τὸ Θεῖον σχέδιον, προστρέχουσιν εἰς τὴν κριτικὴν καὶ τὰς κατηχήσεις. Ταῦτα, καὶ ζῶντες διδάσκαλοι, ὀφείλου νὰ ὦσι χεῖρες βοηθείας, ὅπως καθοδηγήσωσι τοὺς ταξειδιώτας τῆς Σιών πρὸς τὴν σαφεστέραν διάγνωσιν τοῦ Θείου χα-

ρακτῆρος καὶ σχεδίου. Ἀτυχῶς ὅμως, οὗτοι συχνάκις ἐκτελοῦσι τὸ ἀντίθετον. Συνηθέστατα, οὗτοι ἐπισκοτιζοῦσι καὶ διαστρέφουσι τὴν κρίσιν, καὶ παραμορφοῦσι τὸν Θεῖον Λόγον, πάντες δὲ ὅσοι ἐμπιστεύονται εἰς αὐτοὺς, παρουσύρονται μακρὰν τοῦ φωτός, μᾶλλον ἢ πρὸς τὸ φῶς.

Ἡ ἀποπλάνησις αὕτη δὲν προέρχεται ἐκ προθέσεως, διότι ἀμφοτέρω καὶ διδάσκοντες καὶ συγγραφεῖς, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, παραθέτουσι τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῶν, πᾶν ὅ,τι κάλλιστον κατέχουσιν. Ἡ ἀρχικὴ πηγὴ τῆς πλάνης, εὐρίσκεται εἰς λίαν ἀπομακρυσμένον διάστημα ἀφ' ἡμῶν. Σχεδὸν 1800 ἔτη προηγουμένως, ὅταν οἱ Ἀπόστολοι «ἐκοιμήθησαν», ὁ ἐχθρὸς, ὁ Σατανᾶς, ἔθεσεν ἐλευθέρως τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἀγροῦ τοῦ σίτου τοῦ Κυρίου, καὶ καθὼς ἡ παραβολὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν προεφήτευσεν, ἔσπειρε τὰ ζιζάνια τῆς πλάνης ἀπεριορίστως (Ματθ. ιγ' 24, 35-43). Αἱ πλᾶναι ἐκεῖναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐξέθλιψαν καὶ διέστρεψαν πᾶσαν ἀλήθειαν τῆς Θείας ἀποκαλύψεως, οὕτως ὥστε προτοῦ νὰ ἀνατελεῖ ἡ τετάρτη ἐκατονταετηρίς, ὁ ἀγρὸς τοῦ σίτου τοῦ Κυρίου, πραγματικῶς κατέστη ἀγρὸς ζιζανίων, μετὰ ἐλαχίστης ἀναλόγως μειονότητος ἀληθοῦς σίτου ἐν αὐτῷ. Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰ σκότη τῆς πλάνης ἐπεσκίασαν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐπὶ δέκα ἐκατονταετηρίδας τὸ «Μυστήριον τῆς ἀνομίας» ἐπεκράτησε καὶ βαθὺ σκότος ἐπέκασθη ἐπὶ τοῦ λαοῦ. Αἱ δέκα ἐκεῖναι ἐκατονταετηρίδες ὀνομάζονται σήμερον «σκοτεινοὶ αἰῶνες» ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῶν νοημονεστέρων τοῦ «Χριστιανικοῦ κόσμου», καὶ πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαθέως σκότους, τὸ μεταρρυθμιστικὸν κίνημα ἔσχε τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. Τὸ φῶς τῶν μεταρρυθμιστῶν ἤρξατο νὰ φέγγῃ ἐν τῷ μέσῳ το σκότους, καὶ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν, διότι τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἕκτοτε λάμπον, καθαρώτερον καὶ καθαρώτερον! Δὲν ἐκπληττώμεθα ἐν τούτοις, ἐὰν καὶ αὐτοὶ οἱ μεταρρυθμισταί, ἐκπαιδευθέντες ἐν τῷ τρομερῷ ἐκείνῳ σκότει, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐμιάνθησαν ἐξ αὐτοῦ, καὶ ὅτι δὲν ἐπέτυχον νὰ καθαρίσωσιν ἑαυτοὺς στιγμιαίως ἐκ τῶν μολυσματικῶν πλανῶν, ἀλλὰ μᾶλλον θὰ ἐθεωροῦμεν τοῦτο ὡς θαῦμα, ἐὰν ἤθελον διολισθῆσαι ἐκ τοῦ βαθέως σκότους εἰς τὸ πλήρες, καθαρὸν φῶς τοῦ Θείου χαρακτῆρος καὶ σχεδίου.

Ἡ δυσχέρεια ἡ παρατηρηθεῖσα μεταξὺ τῶν ἀκολουθῶν τῶν μεταρρυθμιστῶν, κατὰ τὰς παρελθούσας τρεῖς ἐκατονταετηρίδας ἦτο, ὅτι οὗτοι ἐθεώρουν πολλοῦ λόγου ἄξιον, τὸ νὰ ἀποδεχθῶσι τὰ δόγματα τὰ διατυπωθέντα κατὰ τὴν μεταρρυθμιστικὴν ἐκείνην περίοδον, νὰ ὑπερηφανεύωνται διὰ ταῦτα καὶ νὰ θεωρῶσιν ὡς ἀνορθόδοξον πᾶσαν περαιτέρω πρὸς τὸ φῶς πρὸοδον. Ἀπ' ἐναντίας, αὐτοὶ τε καὶ ἡμεῖς, ἐνῷ τιμῶμεν τοὺς Μεταρρυθμιστάς, καὶ ἀγαλλώμεθα ἐπὶ τῇ πιστότητί των, ἔπρεπε νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι

οὗτοι δὲν ἦσαν τὰ φῶτα τῆς ἐκκλησίας, ὅτι οὗτοι δὲν ἐδόθησαν, ὅπως ὧσιν ὁδηγοὶ αὐτῆς, ἀλλὰ βοηθοὶ αὐτῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Οἱ θεόθεν ὑποδεδειγμένοι ὁδηγοὶ αὐτῆς ἦσαν, πρῶτος πάντων, ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ δεύτερον, οἱ ἐμπνευσμένοι, καὶ ὑπ' αὐτοῦ διαφυλαττόμενοι καὶ καθοδηγούμενοι ἀπόστολοι του, καὶ τρίτον, οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ παρελθόντι, οἵτινες, ὠμίλησαν καὶ ἔγραψαν κινούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, πρὸς διδασκαλίαν ἡμῶν. Διότι δὲ ὁ Κύριος παρέσχε τοῖς μεταρρυθμισταῖς ἀναλαμπήν τινα τοῦ ἀληθοῦς φωτός, διὰ τοῦτο οὗτοι ἱκανώθησαν, ὅπως διακρίνωσι μερικῶς ὅποσον βαθὺ ἦτο τὸ σκότος τὸ περικυκλοῦν αὐτούς, καὶ ὅπως καταβάλλωσιν ἡρωϊκᾶς προσπαθείας, ὅπερ καὶ ἔπραξαν, ἵνα διολισθήσωσιν ἐκ τούτου, καὶ νὰ εἰσέλθωσιν καὶ πάλιν εἰς τὸ φῶς τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον λάμπει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ τὸ ὁποῖον, διὰ μέσου τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ τῶν λόγων τῶν Ἀποστόλων, προώριται ὅπως εἶναι λύχνος, εἰς τοὺς πόδας ἡμῶν, καὶ φῶς εἰς τὰς τρίβους ἡμῶν, κάμνον, ὥστε ἡ ὁδὸς τοῦ δικαίου νὰ λάμπη «ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἕως οὗ γένηται τελεία ἡμέρα». Ὅστισδήποτε λοιπὸν τώρα θὰ ἐπεθύμει νὰ γείνη ὁπαδὸς τοῦ Κυρίου, καὶ ἀκόλουθος τοῦ φωτός, δεόν νὰ προσέξῃ, ὅπως, ἐνῶ δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῇ ἀνθρώπινα ὄργανα, καὶ τὰς διακονίας αὐτῶν, εἴτε τὰς ἀπὸ ζωσῆς φωνῆς, εἴτε διὰ τῶν ἐντύπων φυλλαδίων, δεόν ὅμως νὰ δέχεται ἐξ αὐτῶν τοιαύτην βοήθειαν μόνον, ἥ ὁποία θὰ ὑπεβοήθει αὐτοὺς ὅπως ἐκτιμήσωσι τὴν θεόπνευστον ἀλήθειαν, τὴν ἀναφερομένην ἐν ταῖς Γραφαῖς, «Ἐὰν δὲν λαλῶσι, κατὰ τὸν λόγον τοῦτον, δὲν ὑπάρχει φῶς ἐν αὐτοῖς».

Εἰς προηγουμένας μελέτας εἶδομεν, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, πρὶν ἢ γείνη «ὁ ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς» ἦτο «ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ»· εἶδομεν προοδευτικὴν τινα ἀνάπτυξιν μεταξὺ τῶν δημιουργιῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν ἐκτελεσθεισῶν ὑπὸ, καὶ διὰ τοῦ Μονογενοῦς, — χερουβεὶμ, σεραφεὶμ, ἀγγέλους, καὶ τὰς διαφόρους τάξεις τῶν πνευματικῶν ὄντων, περὶ τῶν ὁποίων ὀλίγα ἀπεκαλύφθησαν ἡμῖν. Μόλις πρὸ ὀλίγου ἐπερατώσαμεν τὴν ἐξέτασιν τῆς ἐπιγείου κτίσεως, καὶ διὰ τοῦ φωτός τῆς Θείας ἀποκαλύψεως, εἶδομεν ὅποσον μεγαλοπρεπὴς θέλει εἶσθαι ἡ συμπλήρωσις ταύτης, κατὰ τὴν διάρκειαν «τοῦ χρόνου τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων». Αἱ Γραφαὶ ὅμως, ὑποδεικνύουσιν ἡμῖν τὴν Νέαν Κτίσιν, περὶ ἧς πρόκειται ἤδη, ὡς ἐντελῶς κεχωρισμένην καὶ διακεκριμένην τῶν ἀγγελικῶν τάξεων καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἐνῆρσεστίθη διὰ πᾶσαν λεπτομέρειαν τοῦ ἔργου Αὐτοῦ, διότι «πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ εἶναι τέλεια», καὶ ἐκάστη ὁμοταξία ἢ τάξις, εἶναι τελεία ἐν ἑαυτῇ, ἥ θέλει εἶσθαι τελεία κατὰ τὸν χρόνον ὁπότε τὸ μέγα Ἰωβιλαῖον, περὶ οὗ ἀναφέρομεν εἰς τι προηγούμενον κεφάλαιον, θέλει εἰσαχθῇ. Ἢ δημιουργία

τῶν ποικίλων τούτων τάξεων ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὡς σημαίνουσα δυσαρέσκειαν ἐκ μέρους τοῦ Δημιουργοῦ ἢ προσπάθειαν ὅπως δημιουργήσῃ τι καλλίτερον ἢ μᾶλλον ἱκανοποιητικόν, ἀλλὰ, μᾶλλον δέον νὰ εἰδωμεν ἐκ τούτου, ἐξεικονίσιν τινα «τῆς πολυποικίλου σοφίας τοῦ Θεοῦ». Ἡ ποικιλία τὴν ὁποίαν παρατηροῦμεν ἐν τῇ φύσει, τοῖς ἄνθεσιν, τοῖς θάμνοις, τοῖς δένδροις, καὶ μεταξὺ τῶν ζώων ἀκόμη, ἐξευκονίζει τοῦτο., — ἐκάστου ὄντος τελείου ἐν τῷ ἑαυτοῦ εἶδει καὶ ἐπιπέδῳ. Οὐδεμία δυσαρέσκεια ὑπῆρχε διὰ τὸ ῥόδον, ὥστε νὰ απαιτηθῇ ἡ παραγωγή τοῦ καρυοφύλλου (γαρυφάλλου) ἢ τοῦ τριχρόου ἴου, ἀλλ' αἱ ποικιλίαι τοῦ σχήματος, καλλονῆς, καὶ ὁσμῆς, παρέχουσιν ἡμῖν ἀναλαμπήν τινα τοῦ πλάτους καὶ μήκους, καὶ βάθους καὶ ὕψους τοῦ Θεοῦ νοός· — ποικιλία καὶ ἁρμονία, ἐν καλλονῇ καὶ τελειότητι ἐκφραζομένη εἰς τὰς διαφόρους μορφάς, ὑποδείγματα καὶ χρώματα. Τὸ αὐτὸ ἐπίσης συμβαίνει καὶ μὲ τὰ διανοητικὰ κτίσματα, — τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ διαφόρων ἐπιπέδων ὑπάρξεως.

Ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης παρατηροῦμεν ὅτι ὅσας δῆποτε κτίσεις καὶ ἐὰν ἤθελεν ὁ Θεὸς φέρῃ εἰς φῶς, δὲν θὰ ὑπῆρχε οὐδεὶς χῶρος πρὸς ζηλοτυπίαν μεταξὺ αὐτῶν, διότι, ἐκάστη ἐξ αὐτῶν οὕσα τελεία ἐν τῷ ἑαυτῆς ἐπιπέδῳ καὶ σφαίρᾳ, ἤθελεν εἰσθαι τελείως ἡνυχαριστημένη, μὲ τὴν ἑαυτῆς κατάστασιν, καὶ πραγματικῶς θὰ προϋτίμα τὴν κατάστασιν ταύτην, παρὰ οἷαν δῆποτε ἄλλην· — ἀκριβῶς, καθὼς ἰχθύς τις εἶναι ἡνυχαριστημένος νὰ εἶναι ἰχθύς μᾶλλον ἢ πτηνόν, καὶ τανάπαλιν, τὸ πτηνὸν εἶναι τελείως ἱκανοποιημένον μὲ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν. Τοιουτοτρόπως καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅταν θὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα, ὑπὸ τὰς Ἐδεμιακὰς συνθήκας ἐκείνας, οὕτως ὥστε νὰ μὴ φιλοδοξῶσιν ὅπως γείνωσιν ἄγγελοι, οἷου δῆποτε βαθμοῦ, ἢ ἐπιπέδου, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ φιλοδοξῶσιν τὴν ἀνωτέραν πασῶν τῶν φύσεων τὴν παρασχεθεῖσαν τῇ Νέᾳ Κτίσει, — δηλαδὴ, τὴν «Θεῖαν φύσιν.». (Β' Πέτρ. α' 4). Οὔτε καὶ οἱ ἄγγελοι θὰ ἐποφθαλμῶσι τὴν φύσιν καὶ συνθήκας τῶν χερουβεὶμ καὶ σεραφεὶμ — ἀλλ' οὔτε ἀκόμη καὶ τὴν Θεῖαν φύσιν. Πάντες τέλος θέλουσι κατανοήσῃ, ὅτι ἡ Θεία φύσις εἶναι ἀνωτέρα πασῶν, καὶ ὅτι αὕτη κατέχει ἰδιότητος καὶ ὅρους, οἵτινες ὑπερβαίνουν τοὺς ὅρους πασῶν τῶν ἄλλων φύσεων· ἐν τούτοις ὅμως, ὑπὸ τὴν Θεῖαν διάταξιν ἐκάστη φύσις, θέλει εἰσθαι εἰς τοιαύτην ἁρμονίαν μετὰ τῶν ἑαυτῆς συνθηκῶν καὶ τοῦ περιβάλλοντος, καὶ τῆς τελειότητος, ὥστε ἐκάστη θέλει εἰσθαι ἡνυχαριστημένη ἐν τῷ ἑαυτῆς κατοικητηρίῳ.

Ὅταν ὁ Ἰεχωβά Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ δημιουργήσῃ τὴν Νέαν Κτίσιν — κοινωνοὺς Θείας φύσεως, (Β' Πέτρ. α' 4) — κοινωνὸν τῆς ἑαυτοῦ «δόξης, τιμῆς, καὶ ἀθανασίας» (Ρωμ. 6' 7) — προδιέταξεν, ὥστε, οὐδεὶς νὰ ἦτο δυνατόν, ὅπως δημιουργηθῇ εἰς τοιαύτην ὑψηλὴν θέσιν, καὶ τότε νὰ ὑποβλῇ θῇ ὑπὸ δοκιμασί-

αν, ἀλλ' ὅτι, ἀπεναντίας, ὅστις θὰ ἤθελεν νὰ ἀποτελέσῃ μέλος τῆς Νέας ταύτης Κτίσεως, ἔπρεπε πρῶτον νὰ δοκιμασθῇ, καὶ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἑαυτοῦ πιστότητα πρὸς τὸν Δημιουργόν του, καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς δικαίας αὐτοῦ κυβερνήσεως, καὶ ὅτι τοῦτο ἔπρεπε νὰ λάβῃ χώραν, ἐντελῶς πρὸ τῆς ἐξυψώσεώς των εἰς τὸ ὕψιστον τοῦτο κατοικητήριον — εἰς τὴν Νέαν ταύτην Κτίσιν τῆς Θείας φύσεως. Εἶδομεν πρὸ ὀλίγου πῶς ἡ δοκιμασία καὶ ὁ πειρασμός τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν πρὸς αἰώνιον ζωὴν, προδιετάχθησαν — τὴν ἀρχικὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐδημιουργήθη, τὴν πτωσίν του, τὴν ἀπολύτρωσίν του, τὴν ἐπαναφορὰν καὶ ἀποκατάστασιν πάντων ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ, ὅσοι θὰ εὐρίσκοντο ἀξιοί. Εἶδομεν ἐπίσης, ὅτι οἱ ἄγγελοι, ἐδημιουργήθησαν ἐν τῇ ἀγιότητι καὶ τελειότητι τῆς ἑαυτῶν φύσεως, καὶ ὅτι ἀκολούθως ἐπειράσθησαν καὶ ἐδοκιμάσθησαν. Εἶναι ὁμως φανερόν, ὅτι τοιαύτη τις πορεία σχετικῶς πρὸς τὰ Νέα Κτίσματα τῆς Θείας φύσεως (δηλαδή νὰ δημιουργηθῶσιν εἰς τὴν τελειότητα τῆς φύσεως ταύτης, καὶ ἀκολούθως νὰ δοκιμασθῶσιν) δὲν θὰ ἦτο κατάλληλον. Διατί; Διότι, σπουδαιότατόν τι στοιχεῖον τῆς Θείας φύσεως εἶναι ἡ ἀθανασία, ὅταν δὲ ἐπὶ τέλους κατανοήσωμεν, ὅτι ἡ λέξις αὕτη σημαίνει θανατασφαλῇ κατάστασιν, * δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ἴδωμεν, ὅτι ἡ δημιουργία ὄντων τινῶν ἐπὶ τοῦ Θείου ἐπιπέδου, θανατασφαλῶν, καὶ ἡ μετὰ ταῦτα ἀκολουθοῦσα δοκιμασία αὐτῶν, θὰ ἐσήμαινεν, ὅτι ἐὰν οἷοσδήποτε ἐξ αὐτῶν ἀπετύγχανεν, ὅπως ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν ὀρισμένον κανόνα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀπολύτου ὑπακοῆς, θὰ ἐγένετο ἀθάνατος παραβάτης μὴ δυνάμενος νὰ καταστραφῇ, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ διαρκὴς ὑπόστασις καθ' ὅλην τὴν αἰωνιότητα, ὡς παραβάτου, ὡς ἀμαρτωλοῦ, θὰ ἦσαν πάμπολλα στίγματα, καὶ πάμπολλαι κηλίδες ἐπὶ τῆς ὥραιας δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος, καθὼς ὁ Θεὸς προτίθεται, ὅπως ἀποβῇ αὕτη τελικῶς. Παρατηροῦμεν λοιπὸν τὴν βαθεῖαν σοφίαν τοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς υἱοθέτησε, σχετικῶς πρὸς τὴν μεγάλως εὐνοηθεῖσαν ταύτην τάξιν ἐκ πάντων τῶν κτισμάτων Αὐτοῦ — ὅπως δοκιμάσῃ τούτους αὐστηρῶς, κρισίμως, καθ' ὃν χρόνον οὗτοι εἶναι ἀκόμη θνητοί, μέλη ἄλλης δημιουργίας ἐκ θνητῆς φύσεως.

Ἐὰν διὰ τῆς διανοίας σταθῶμεν πλησίον τοῦ μεγάλου Δημιουργοῦ, ὡς ἐπιστήθιοι αὐτοῦ φίλοι, καὶ φαντασθῶμεν τὴν φιλοσοφίαν τῆς Θείας διατάξεως διὰ τὴν Νέαν ταύτην Κτίσιν, δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὸν Ἰεχωβά Θεὸν, συλλογιζόμενον καθ' ἑαυτὸν σχετικῶς πρὸς τὴν Νέαν ταύτην Κτίσιν, οὕτως: Εἰς ποίαν τάξιν ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ, νὰ προσφέρω τὸ διακεκριμένον τοῦτο προνόμιον τῆς μεταμορφώσεως εἰς τὴν ὑπάτην ταύτην

δη κατ' εἰκόνα Μου, — ἄνθρωπος, ἄγγελοι, χερουβείμ, σεραφεείμ, τάξιν, ἡ ὁμοταξίαν τῶν κτισμάτων Μου; Ἐκάστη τάξις εἶναι ἡ — καὶ ὁ ἀρχάγγελος — πάντες θέλουσιν εἶσθαι ὑπερόχως εὐτυχεῖς, ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ τελειότητι καὶ τάξει, ὁπόταν τὸ σχέδιόν μου θὰ ἔξη ἀφικθῇ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ, καὶ αἱ δοκιμασίαι καταπαύσωσιν, — ἀλλ' εἰς ποῖον ἐξ αὐτῶν νὰ προσφέρω τὴν μεγίστην ταύτην τῶν εὐλογιῶν καὶ εὐκαιριῶν — ὅπως γείνωσι «κοινωνοὶ Θείας φύσεως»; Φυσικῶς ὁ Μονογενής, θὰ ἐπῆλθεν ἀμέσως εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ Πατρὸς, ὡς ὁ Εἷς, ὅστις ἦτο ὁ ἀνώτερος, ὁ ἀρχηγὸς πασῶν τῶν μυριάδων, δεύτερος μετ' αὐτὸν ἤδη, θεὸς ἰσχυρὸς, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἐδημιούργησε τὰ πάντα, καὶ ὅστις ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ἐπέδειξε τὴν ἑαυτοῦ πιστότητα καὶ ὑπακοὴν εἰς τὸν Πατέρα Αὐτοῦ καὶ Δημιουργόν. Εἰς Αὐτὸν λοιπὸν πρῶτον, θὰ παρείχeto ἡ εὐκαιρία, ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν Θεϊαν φύσιν, καὶ τὴν δόξαν, τιμὴν, καὶ ἀθανασίαν αὐτῆς. «Ἐν αὐτῷ ὑψόκησεν ὁ Πατήρ, πᾶν τὸ πλήρωμα κατοικῆσαι» — «ἵνα γένηται αὐτὸς ἐν πᾶσι πρωτεύων». (Κολ. α' 18,19). Οὗτος εἶχεν ἤδη τὴν προτεραιότητα ὑπεράνω πάντων τῶν ἄλλων καὶ μεταχειρισθεὶς ταύτην πιστῶς, κατεῖχε φυσικῶς τὴν πρώτην θέσιν πρὸς προβιβασιμόν, εἰς τὰς ὑψηλότερας τιμὰς καὶ ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα ὁ Πατήρ εἶχε νὰ δώσῃ. Τῷ ἔχοντι θέλει δοθῇ, καὶ περισευθῇ, Ἡ πιστότης θὰ βραβευθῇ, ἔστω καὶ ἐὰν τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ πιστὸς δέον νὰ ὑπαχθῇ ὑπὸ δοκιμασίας, πειρασμούς, καὶ διαπαιδαγωγήσεις, τοῦ πλέον αὐστηροτέρου εἶδους. Ἔστω καὶ ἐὰν ἦτο υἱός, λίαν πιστὸς υἱός, λίαν ἀφωσιωμένος υἱός, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν, νὰ παρείχeto θέσις τις ἐν τῇ Θεῇ φύσει, ἐὰν μή, πρῶτον πάντων, ἡ πίστις του καὶ ἡ ὑπακοή του, ὑπεβάλλοντο ὑπὸ τὰς πλέον αὐστηροτέρας δοκιμασίας.

Ἡ σκιαγραφία αὕτη τῆς Νέας Κτίσεως, καὶ ἡ ἐκλογὴ αὕτη, τοῦ Μονογενοῦς, ὅπως εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ ἀρχηγὸς τῆς Νέας Κτίσεως — ὑποκείμενος ὑπὸ δοκιμασίας, παιδείας, ταπεινώσεις, καὶ ἄλλας ἀναγκαίας πείρας, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἱκανότητά του — εἶχον ἀποφασισθῇ ἤδη ἐν τῇ Θεῇ Βουλῇ, πρὶν ἢ ὁ ἄνθρωπος δημιουργηθῇ. Ὁ Θεὸς προέγνω, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον αὐτοῦ κτίσμα θὰ ἔπιπτε, καὶ προδιέταξεν, ὅπως ἡ ποινὴ αὐτοῦ ἦτο θάνατος. Εἶχεν ἐπίσης προαποφασίσῃ, ὅπως ἡ δοκιμασία, ἡ ὁποία θὰ ἐπεβάλλετο ἐπὶ τοῦ Μονογενοῦς αὐτοῦ, ἦτο, ἐὰν θὰ ἠθέλε ἐξ ἐλευθέρως αὐτοῦ θελήσεως νὰ γείνη ὁ Αὐτρωτὴς τοῦ ἀνθρώπινου γένους, καὶ διὰ τιαύτης τινὸς μεγάλης θυσίας, ὡς αὕτη, νὰ διαδηλώσῃ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα αὐτοῦ ὑπακοήν, καὶ τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν του. Τοιοῦτοτρόπως ἐν τῷ Θεῷ σχεδίῳ, οὗτος ἦτο τὸ «Ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον πρὸ καταβολῆς κόσμου». Ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης λοιπὸν παρατηροῦμεν, ὅτι ἀντὶ νὰ ἐξαναγκασθῇ Οὗτος, ἵνα γείνη λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρώπου, — ἀντὶ ὁ Πατήρ νὰ ἐξασκή-

ση ἀδικίαν κατὰ τοῦ Υἱοῦ Του, διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης, Αὐτὸς ὁ Πατὴρ εἶναι Ἐκεῖνος, ὅστις προπαρασκεύασε δι' αὐτὸν τὴν μεγάλην ταύτην ἐξύψωσιν, — ὑπεράνω ἀγγέλων, ἀρχῶν, καὶ κυριοτήτων, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου, ὡς συμμετοχὸν τῆς ἰδίας Ἐαυτοῦ Φύσεως, καὶ συγκληρονόμου τοῦ ἰδίου Ἐαυτοῦ Θρόνου. — Ἑβρ. α' 4. Ἐφεσ. α' 21.

Ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης, δὲν θαυμάζομεν, ἐὰν ὁ Ἀπόστολος λέγει, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν, ἀνέλαθεν, ὅπως γείνη ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν, «ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς». (Ἑβρ. ιβ' 2). Ἡ χαρὰ δὲν ἦτο ἀπλῶς ἡ προσδοκία τῆς ἀποκτήσεως τῆς ὑψίστης θέσεως ἐν τῇ Νέᾳ Κτίσει, ὑπεράνω πάντων τῶν ἄλλων κτισμάτων, ἀλλὰ δυνάμεθα λογικῶς νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι αὕτη ἦτο μέρος ἐκείνης. Ἐν τούτοις, παρατηροῦμεν, ἐν τῇ πρὸς τὸν Πατέρα προσευχῇ τοῦ Λυτρωτοῦ, καθ' ὃν χρόνον διήρχετο διὰ δοκιμασιῶν, ὅτι, μετὰ χαρακτηριστικῆς μετριοφροσύνης, δὲν ἀνέφερεν οὐδὲν, περὶ τῆς τιμῆς, δόξης, καὶ ἀθανασίας, αἵτινες εἶχον ὑποσχεθῇ εἰς Αὐτόν, καὶ ἦσαν προσδοκώμεναι, ἀλλὰ, δι' ὠραιοτάτης ἀπλότητος, καὶ ταπεινοφροσύνης, ἐζήτησεν ἀπλῶς, ὅπως ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν· ὡς νὰ ἐξετίμα τοῦτο ὡς μεγάλην αὐτοῦ τιμὴν, διότι ἐξελέγη παρὰ τοῦ Πατρὸς, ὡς πρῶκτωρ Αὐτοῦ, ὅπως ἐκδηλώσῃ ἄλλους χαρακτηῖρας τοῦ Θεοῦ σχεδίου, καθὼς, εἶχεν ἤδη ἐκλεγῇ, ὅπως εἶναι ὁ τετιμημένος ἀντιπρόσωπος Αὐτοῦ, ἐν τῇ δημιουργίᾳ, πάντων ὅσα ἐγένοντο. (Ἰωάν. α' 3). Οἱ ἀπλοὶ λόγοι του ἦσαν, «Πάτερ δόξασόν με, παρὰ σεαυτῷ, τῇ δόξῃ, ἣ εἶχον, πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι, παρὰ σοί.» (Ἰωάν. ιζ' 5). Ἡ ἀπάντησις ὅμως τοῦ Πατρὸς ἦτο πλήρης σημασίας, ὅταν ἔλεγεν, «Καὶ σὲ ἐδόξασα ἤδη, (σὲ ἐτίμησα) καὶ πάλιν δοξάσω. (τιμήσω)». (Ἰωάν. ιβ' 28) Βατικ. Χειρόγρ.

Ἐκτὸς ὅμως τούτου, ὁ Πατὴρ προέθετο ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἡ νέα κτίσις, μὴ ἀποτελῇται μόνον ἐξ ἐνὸς ἀτόμου, ἀλλ' ὅτι ἔδει νὰ ἔχη καὶ «ἀδελφούς». (Ἑβρ. β' 17). Ποῖοι λοιπὸν θὰ ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ οὗτοι; ἐκ ποίας τάξεως θὰ ἐξελέγοντο; ἐκ τῶν χειρουβείμ; ἐκ τῶν σεραφεείμ; ἐκ τῶν ἀγγέλων; ἢ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου; Ἐξ οἷας δῆποτε δὲ τάξεως, οὗτοι ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὰς αὐτὰς ἀκριβῶς δοκιμασίας, αἵτινες ἀπητήθησαν παρὰ τοῦ Μονογενοῦς, διὰ τὸν ἴδιον λόγον, διότι μέλλουσι νὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ, τιμὴν καὶ ἀθανασίαν. Ἡ δοκιμασία ἣ ἐπ' αὐτὸν ἐπιβληθεῖσα, ἦτο δοκιμασία ὑπακοῆς — «ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου» (Φιλ. β' 8), καὶ πάντες ἐπομένως, οἵτινες θὰ συμμετείχον τῆς Θείας φύσεως μετ' αὐτοῦ, ὡς νέα κτίσματα, ἔπρεπεν ἐπίσης νὰ συμμετάσχωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς πειρασμούς, παθήματα καὶ δοκιμασίας, καὶ ν' ἀποδειχθῶσι πιστοί, ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου. Ἐὰν ἡ προσφορὰ ἐγένετο εἰς τὰ μέλη οἵασι δῆποτε ἀγγελικῆς τάξεως, ἢ φύσεως, τὸ τοιοῦτον θὰ

ἐσήμαινε διάφορον Θεῖον πρόγραμμα ἐκείνου, τὸ ὁποῖον παρατηροῦμεν ἤδη ἐκτυλισσόμενον. Ἐχομεν ἴδῃ, ὅτι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, ἀπέκτησαν τὴν ἑαυτῶν πεῖραν καὶ γινῶσιν διὰ τῆς παρατηρήσεως, μᾶλλον, ἢ διὰ τῆς συναφείας αὐτῶν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν θάνατον, καὶ ὅτι τὸ νὰ ὑποθέσωμεν, παρομοίαν τινὰ κατάστασιν, μεταξὺ τῶν ἀγγέλων, ἥτις θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν νὰ ἀποθάνωσι, τὸ τοιοῦτον θὰ συνεπήγετο κατάστασιν πραγματικῆς ἁμαρτίας μεταξὺ τῶν ἀγγέλων, καταδιώξεως τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου, κλπ. πρὸς τὸν σκοπὸν, τῆς ἐπικρατήσεως τοιαύτης καταστάσεως θανάτου· ἢ ὅτι τινὲς ἐκ τῶν ἀγγέλων θὰ ἔπρεπε νὰ πράξωσιν, ὡς ἔπραξεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, νὰ καταθέσωσι τὴν ἑαυτῶν ὑψίστην θέσιν, καὶ νὰ γείνωσιν ἄνθρωποι, «διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου». Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν υἰοθέτησε τὸ σχέδιον τοῦτο· ἀλλ' ἀφοῦ, ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ποινὴ αὐτῆς, ὁ θάνατος, συμφῶνως πρὸς τὸ σχέδιόν του, θὰ παρεδειγματίζετο εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀπεφάσισε ὅπως ἐκλέξῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νέας κτίσεως, ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἀνθρώπων. Τοιουτοτρόπως δέ, ὅχι μόνον ἡ δοκιμασία τοῦ Μονογενοῦς μόνου θὰ ἐπετυγχάνετο, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν θάνατον, ἅτινα θὰ ἐπεκράτουν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ κατὰ παρόμοιον τρόπον, καὶ πάντες ὅσοι θὰ ἐγίνοντο συγκληρονόμοι αὐτοῦ ἐν τῇ νέᾳ κτίσει, θὰ εἶχον παρομοίας εὐκαιρίας, δοκιμασίας καὶ πειρασμούς. Τοιουτοτρόπως δέ ὁ μονογενής, ὁ ὀνομαζόμενος Ἰησοῦς, ἀκολούθως Χριστός, ὁ Κεχωρισμένος, θὰ ἐγίνετο πρότυπον, ὑπογραμμὸς διὰ τὰ ἄλλα μέλη τῆς νέας Κτίσεως, πάντας ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἀπαιτεῖτο, ὅπως συμμορφοθῶσι συμφῶνως πρὸς τὴν ὁμοιότητα τοῦ χαρακτῆρος ἐκείνου—ὅπως γείνωσιν, «σύμμορφοι τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ». (Ρωμ. η' 29). Καὶ ἐν τούτῳ, καθὼς καὶ πανταχοῦ, παρατηροῦμεν ἐκδήλωσιν οἰκονομίας εἰς τοὺς διαφόρους χαρακτῆρας τοῦ Θεοῦ σχεδίου, τῆς ἐξασκήσεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, εἰς ἓν διαμέρισμα τῆς δημιουργίας, ἠθέλεν εἶσθαι ἀρκετόν· τὸ τοιοῦτον δὲ θὰ ἀπέβαινεν, ὅχι μόνον μέγα μάθημα, καὶ δοκιμασία διὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μέγα ἀντικειμενικὸν μάθημα διὰ τοὺς ἀγγέλους, ἀλλ' ἐπίσης τοῦτο θὰ ἦτο πυρίνη τις δοκιμασία δι' ἐκείνους, οἵτινες θὰ ἐλογίζοντο ἄξιοι, συμμετοχῆς ἐν τῇ νέᾳ κτίσει.

Τὸ γεγονὸς, ὅτι αἱ Γραφαὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης — αἱ διδασκαλίαι τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων — ἀπευθύνονται πρὸς τὴν τάξιν ταύτην «τῆς Νέας Κτίσεως», πρὸς ἐκείνους, οἵτινες μελετοῦσι τὰ θήματα τῆς πίστεως καὶ ὑπακοῆς, τὰ τόσον ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἑαυτῶν κατάταξιν εἰς τὴν τάξιν ταύτην, ἥγαγε πολλοὺς εἰς τὸ νὰ ὑποθέσωσιν, ἐναντίον πρὸς τὰς Γραφάς, ὅτι αἱ προθέσεις τοῦ Θεοῦ, εἶναι αἱ αὐταί, ἀναφορικῶς πρὸς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ἦγαγεν τούτους, εἰς τὸ νὰ παρίδωσι τὸ γεγονός, ὅτι ἡ κλη-

σις τοῦ παρόντος Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, ὀνομάζεται εἰδικῶς, «ἄνω κλήσις», οὐρανία κλήσις.» (Φιλ. γ' 14. Ἑβρ. γ' 1). Ἡ ἀποτυχία ὅπως ἀναγνωρίσωσιν, ὅτι ὁ Θεός, εἶχεν καὶ ἀκόμη ἔχει, σχέδιον σωτηρίας δι' ὁλόκληρον τὸν κόσμον, καὶ διάφορον τι ἔργον εἰδικῆς σωτηρίας διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, συνεπέφερεν σύγχυσιν διανοιῶν μεταξὺ τῶν κριτικῶν, οἵτινες δὲν διακρίνουσι τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἐκλεκτῆς τάξεως καὶ τῶν εὐλογιῶν αὐτῆς, καὶ τῆς πλέον μεγαλητέρας ἀκρίμειας, ἀλλὰ μὴ ἐκλογίσεως ταξέως, καὶ τῶν εὐλογιῶν, αἵτινες θὰ ἐπέλθωσιν ἐπ' αὐτῆς, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, διὰ μέσου τῶν ἐκλεκτῶν. Οὗτοι ὑπέθεσαν, ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ θὰ τελειώσῃ, ὅταν ἡ ἐκλογή συμπληρωθῇ, ἀντὶ νὰ ἴδωσιν, ὅτι τότε μόλις εἶναι ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀποκαταστάσεως, τὴν σχεδιασθεῖσαν διὰ τὸν κόσμον ἐν γένει — ὅσοι ἐξ αὐτῶν θὰ ἀποκτήσωσι ταύτην, ἐπὶ τοῖς ὅροις τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἀβεβαιότης αὕτη τῶν γνωμῶν, καὶ ἡ ἀποτυχία νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν διαφορὰν τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τῶν δύο σωτηριῶν — τὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν νέαν φύσιν, τὴν Θεϊαν, καὶ τὴν τοῦ κόσμου δι' ἀποκαταστάσεως εἰς πλήρη τελειότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως — ἤγαγον εἰς σύγχυσιν καὶ ἀνάμειξιν, εἰς τὰς διανοίας τῶν διδασκάλων τούτων τῶν Γραφῶν, τὰς ὁποίας ἐφαρμόζουσιν εἰς τὰς δύο ταύτας σωτηρίας, οὕτως ὥστε ἤδη ὁμιλοῦσι περὶ τῶν σωζομένων, ὅτε μὲν ἐκ τῆς μιᾶς ἀπόψεως, ὅτε δὲ ἐκ τῆς ἄλλης. Τινὲς νομίζουσιν καὶ ὁμιλοῦσι περὶ ἑαυτῶν ὡς πνευματικῶν ὄντων. καὶ ἐν τούτοις συγχέουσι τὰ ἐν δόξῃ, τιμῇ καὶ ἀθανασίᾳ πνευματικὰ ταῦτα ὄντα, πρὸς τὰ ἀνθρώπινα ὄντα, καὶ φαντάζονται αὐτά, ὡς ἔχοντα σάρκα, ὅστ' αἰ, κλπ. ἐν τῇ πνευματικῇ καταστάσει. Ἄλλοι λαμβάνουσι τὴν ἀνθρωπίνην ἀποκατάστασιν, ὡς τὸ κέντρον τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, καὶ φαντάζονται ἀποκατεστημένον τινὰ Παράδεισον παραδείσιον γῆν, μὲ τὸν Κύριον καὶ τοὺς ἀγίους, διαμένοντας ἐν αὐτῇ, ἐν πνευματικοῖς σώμασι, καθὼς καλοῦσιν οὗτοι ταῦτα, μὴ διακρίνοντες τὴν πραγματικὴν σημασίαν τῆς λέξεως πνευματικός· — ἄλλως θὰ ἐγνώριζον ὅτι ἐνῷ πνευματικόν τι σῶμα, εἶναι κατάλληλον διὰ πνευματικὴν κατάστασιν, καὶ θὰ ἐβαρύνετο διὰ τῶν σαρκικῶν συνθηκῶν, ἢ στοιχείων, τοιοῦτοτρόπως, παρομοίως, τὸ ἀνθρώπινον ἢ ἐπίγειον σῶμα, εἶναι δεόντως κατάλληλον δι' ἐπίγειους συνθήκας, καὶ ὅτι ἐὰν τοῦτο, εἰς ὅποιονδήποτε θαυμάσιον, ἐγίνετο αἰθέριον, τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο τερατῶδες, ἀκατάλληλον καὶ διὰ τὴν Θεϊαν Βουλὴν καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ἡ ὠραιότης καὶ συμμετρία τοῦ Θείου σχεδίου, δύναται νὰ ὁραθῇ μόνον καθαρῶς, διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς νέας Κτίσεως· ὅτι τὰ δόκιμα αὐτῆς μέλη καλοῦνται παρὰ τοῦ Θεοῦ. ὅπως ἀποχωρισθῶσι καὶ διακριθῶσιν ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· ὅτι ὑπάρ-

χει «οὐρανία κλήσεις» ἢ «ἄνω κλήσεις», καὶ ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὅτι οὗτοι ἔχουσι νὰ κάμωσι τὴν κλήσιν καὶ ἐκλογὴν αὐτῶν βεβαίαν, ἔχουσιν ἐπίσης καὶ διπλοῦν τι ἔργον πρὸς ἐκτέλεισιν, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξελέγησαν. (1) Ὅπως ὥσιν ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ συναθροίσει τῆς ἐκλεκτῆς τάξεως, καὶ τῇ διακηρύξει ἀγγέλματός τινος πρὸς μαρτυρίαν εἰς τὸν κόσμον, ὥς μέλη τοῦ ἱερατείου τῆς καταλλαγῆς, πάσχοντες εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κόσμου, ἕνεκα τῆς ἐαυτῶν πιστότητος καὶ τῆς τυφλότητος τοῦ κόσμου. (2) Οὗτοι μετὰ τοῦ Κυρίου αὐτῶν καὶ Κεφαλῆς, ἀποτελοῦσιν Θεῖον βασίλειον, πνευματικὸν ἱεράτευμα, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου θέλουσιν ἀνατεθῇ τὰ συμφέροντα καὶ αἱ ὑποθέσεις τοῦ κόσμου, διὰ τὴν ἀνύψωσιν, καὶ διόρθωσιν ἐκάστου ὑπηκόου μέλους τοῦ γένους, — μεσιτεύοντες μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, καὶ ἐγκαθιδρύοντες μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων βασιλείαν δικαιοσύνης, συμφώνως πρὸς τὸ Θεῖον πρόγραμμα, διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ ἀποκατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι εὐκόλον νὰ ἴδῃ τις, ὅτι οὐδεμία ἄλλη τάξις ὄντων, θὰ ἠδύνατο νὰ εὗρεθῇ, τόσον κατάλληλος διὰ τὴν Θεῖαν πρόθεσιν τῆς διακυβερνήσεως καὶ εὐλογίας τοῦ κόσμου. Ἡ ἀρχικὴ αὐτῶν συνταύτισις μετὰ τοῦ κόσμου, «ὥς τέκνα ὀργῆς καθὼς καὶ οἱ λοιποί», τελειῶς συνεσχέτισε τούτους, πρὸς τὰς ἀδυναμίας, ἀτελείας, πειρασμούς καὶ δοκιμασίας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἐκτεθειμένη, ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας, καὶ τῶν ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἀδυναμιῶν. Καὶ τοῦτο προπαρασκευάζει αὐτούς, ὥπως ὥσιν μετριοφρονες κυβερνῇται, καὶ ἐλεήμονες ἱερεῖς, καθόσον καὶ ἡ πλήρης αὐτῶν τελειότης ἐν τῇ Θεῖᾳ φύσει, θέλει προικῆσθαι αὐτοὺς διὰ χαρισμάτων, ὥπως εἶναι ἀπολύτως δίκαιοι, καθὼς καὶ ἀγαθοί, καὶ φιλόστοργοι εἰς πάσας αὐτῶν τὰς ἀποφάσεις, ὥς κριταὶ τοῦ κόσμου, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς κρίσεως τοῦ κόσμου. *

Ἄλλ' ἐνῷ τὸ μέγα τοῦτο καὶ σπουδαῖον ἔργον τῆς ἐξυψώσεως, κυβερνήσεως, εὐλογίας, καὶ κρίσεως τοῦ κόσμου τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν πεπτωκότων ἀγγέλων, θέλει ἀνατεθῇ εἰδικῶς ὡς ἔργον εἰς τὰ νέα ταῦτα κτίσματα τῆς Θεῖας φύσεως, καὶ ἐνῷ οὐδεμία ἄλλη ὑπαρξίς ἐν ὅλῳ τῷ σύμπαντι, θέλει εἶσθαι τόσον καλῶς παρεσκευασμένη, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον τοῦτο (διὰ τὸ ὁποῖον ὑπὸ Θεῖαν καθοδηγίαν, εἰδικῶς ἐξησκήθησαν καὶ προπαρασκευάσθησαν) ἐν τούτοις, τοῦτο δὲν εἶναι τὸ μόνον αὐτῶν ἔργον ἢ ἀποστολή. Ἀπ' ἐναντίας, τὰ χίλια ἔτη τῆς Χιλιετοῦς βασιλείας, δὲν θέλουσιν εἶσθαι, εἰμὴ ἑναρξίς τῆς ἐξασκήσεως τῆς δόξης, τιμῆς καὶ ἀθανασίας τῶν νέων τούτων Κτισμάτων. Κατὰ τὸ τέλος δὲ, ὅποτε ἡ Βασιλεία, θὰ παραδοθῇ «τῷ Θεῷ καὶ Πατρί», καὶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὥς τοὺς ἐνδόξους ἀντιπροσώπους τοῦ Πατρὸς,

(*) Ἰδὲ Τόμον Α' Κεφ. Η'. Ἡ ἡμέρα τῆς Κρίσεως

ὅπως κυβερνήσωσι τὴν γῆν, θέλει ἀνοιχθῇ ἐνώπιον τῆς νέας Κτίσεως, ἀκόμη μεγαλειτέρα σφαῖρα ἐνεργείας διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἑαυτῶν δόξης, τιμῆς, καὶ ἀθανασίας· διότι δὲν εἶναι γεγραμμένον, ὅτι ὁ Οὐράνιος Πατήρ, ὅχι μόνον ἔκαμε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ μέτοχον Θείας φύσεως, ἀλλὰ καὶ συμμέτοχον τοῦ Θρόνου Αὐτοῦ—καὶ ὅτι ὁ Υἱὸς ἐκάθησε μετὰ τοῦ Πατρὸς εἰς τὸν Θρόνον Του; ('Αποκ. γ' 21). Καίτοι δὲ ὑπὸ τινα ἔννοιαν θέλει ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην θέσιν, κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, ἵνα εἰδικώτερον διευθύνῃ τὰς ὑποθέσεις τῆς ἐπιγείου αὐτοῦ ἀγορᾶς καὶ κυριαρχίας, τοῦτο ὅμως δὲν θὰ ἐσήμαινεν, ὅτι ἀφοῦ τελειώσῃ, ὑπὸ τὴν πλήρη αὐτοῦ ἔννοιαν, τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον παρέδωκεν εἰς Αὐτὸν ὁ Πατήρ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ, θὰ εἶναι τότε ὀλιγώτερον ἔνδοξος, ἢ θὰ καθέξῃ θέσιν, ὀλιγώτερον ἀξίαν, ἐκείνης, ἣτις παρεσχέθη εἰς Αὐτόν, ὁπότεν ἀνέβη ἐν ὑψηλοῖς, ἀφοῦ διὰ τῆς ἑαυτοῦ θυσίας, ἐπλήρωσε, χάριν ἡμῶν διὰ τὴν ποινὴν τῆς ἁμαρτίας.

Δὲν γνωρίζομεν, ὁποῖα μεγάλα ἔργα, σχετικῶς πρὸς τὸ μέλλον, ὁ Δημοουργὸς ἡμῶν ἐπιφυλάσσει διὰ τὸν Μονογενῆ καὶ ἡγαπημένον αὐτοῦ Υἱόν, τὸν ὁποῖον «ἔθθηκεν κληρονόμον πάντων», ἀλλὰ γνωρίζομεν ἐξ αὐτῶν τῶν χειλέων τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡ ὑπόσχεσις ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, ὅτι, ὅταν θὰ δοξασθῶμεν, θέλομεν εἰσθαι ὁμοιοὶ πρὸς αὐτόν, καὶ θέλομεν ἰδῆ αὐτόν καθὼς εἶναι, καὶ θὰ συμμετάσχωμεν εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ, «καὶ θέλομεν εἰσθαι πάντοτε μετὰ τοῦ Κυρίου». Ὅποιαιδέποτε ἐπομένως καὶ ἐὰν ᾤσιν αἱ μέλλουσαι πράξεις τοῦ Μονογενοῦς, ὡς «τοῦ κληρονόμου τῶν πάντων,» ἡμεῖς θὰ ἡμεῖθα μετ' Αὐτοῦ, καὶ θὰ συμμετάσχωμεν εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ θὰ συμμετάσχωμεν εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ, καθὼς θὰ συμμετάσχωμεν καὶ εἰς τὴν φύσιν αὐτοῦ ἐπίσης. Ἐνόσω δὲ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὑποδεικνύει ἡμῖν τοῦτο, δὲν θὰ ἦτο ἱερόσυλον δι' ἡμᾶς νὰ ἐξετάσωμεν τὸ βιβλίον τῆς φύσεως, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Θεοῦ σχεδίου, καὶ μεταχειριζόμενοι τὸν Θεῖον Λόγον, ὡς τηλεσκόπιον, νὰ διακρίνωμεν, ὅτι οἱ διάφοροι πλανῆται ἢ κόσμοι, οἱ γύρωθεν ἡμῶν καὶ ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν εὐρισκόμενοι, δὲν ἐδημιουργήθησαν ἐπὶ ματαίῳ· καὶ ὅτι θέλουσιν ποτὲ ἐκτελεσθῇ ἐν αὐτοῖς ἔργα δημιουργίας, καὶ ὅτι ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς, ἐκεῖνος ὅστις ἐν πᾶσιν ἔσχε τὴν προτεραιότητα, καὶ θέλει εἰσθαι ἀκόμη ὁ ἀρχηγὸς τῆς κατευθύνσεως πασῶν τῶν Θεῶν δυνάμεων. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ προσδοκῶμεν ἐπανάληψιν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πλανήτας, τῆς πείρας τῆς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου ἡμῶν, τῆς γῆς· ἀλλ' ἀπεναντίας, δυνάμεθα νὰ ἡμεῖθα βέβαιοι, ὅτι ἡ μία καὶ μόνη αὕτη ἐκθεσις «τῆς ἁμαρτωλότητος τῆς ἁμαρτίας» καὶ τῶν τρομερῶν αὐτῆς ἀποτελεσμάτων δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ, καὶ θὰ χρησιμοποιηθῇ παρὰ τοῦ Κυρίου, ὡς διηνεκὲς μάθημα διὰ τὰς ὑπάρξεις τὰς μήπω ἔτι δημιουργηθείσας κατὰ τὴν εἰκόνα Αὐτοῦ εἰς ἄλλους κόσμους, αἵτινες θὰ ἐκμάθωσι τὸ μάθημα διὰ παρατηρήσεως καὶ

διὰ διαπαιδαγωγήσεως, ἀντὶ διὰ πείρας.

Μὲ τὸν Σατανᾶν καὶ τοὺς πρῶτορας αὐτοῦ, καὶ πᾶσαν κακὴν καὶ φθοροποιὸν ἐπιρροήν, ἐξολοθρευθέντας—μὲ τὴν ἐνδεδοξασμένην Ἐκκλησίαν, ἀτόχον γνώσεως ἐκ πείρας, ὅπως καθοδηγήσῃ τὰ τέλεια ταῦτα κτίσματα τῶν ἄλλων κόσμων, — μὲ διδασκάλους πιθανὸν ληφθησομένους ἐκ τῆς γῆς ταύτης, χάριν αὐτῶν, κατέχοντας γνῶσιν καὶ πείραν, ἐν συναφείᾳ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ μὲ τὴν ἀνύψωσιν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου, πῶς δὲν θὰ ἐγίνοντο οὗτοι, σοφοὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, καὶ τὰς ἀμοιβὰς αὐτῶν! Οἱ διδάσκαλοί των θέλουσιν εἰσθαι ἱκανοὶ νὰ διηγηθῶσιν αὐτοῖς τὰς λεπτομερείας τῆς μεγάλης ἀποστασίας τοῦ Σατανᾶ, τοῦ μεγάλου πλάνου τῆς ἀνθρωπότητος· περὶ τῆς φοβερᾶς πτώσεως τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἀθλιότητα· περὶ τῆς ἐκ ταύτης μεγάλης αὐτῶν Ἀπολυτρώσεως· περὶ τοῦ ὑψίστου βραβείου τοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ ἰῶν συγκληρονόμων Αὐτοῦ· περὶ τῶν μακαρίων προνομίων τῆς ἀποκαταστάσεως, τῶν παρασχεθέντων τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὅτι πάντα ταῦτα θέλουσιν εἰσθαι μαθήματα καὶ παραδείγματα διὰ πᾶσαν τὴν κτίσιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα. Αἱ ὁδηγίαι αὗται θέλουσιν εἰσθαι ἰσχυρόταται, πρὸς ἀποχὴν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, καὶ πρὸς κατάλειπιν πάντων περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς ἀναπτύξεως χαρακτῆρος συμφώνως πρὸς τὸν Θεῖον νομὸν τῆς ἀγάπης.

Τὸ ἔργον τῶν «Νέων τούτων Κτισμάτων» ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, ὡς κατεδείχθη ἤδη, * εἶναι διπλοῦν, τῆς ἀποκυήσεως αὐτῶν ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου καθιστώσεως αὐτοὺς ἱερεῖς, καίτοι αἱ διάνοιαι αὐτῶν εἶναι ἐκεῖναι αἵτινες ἀποκυοῦνται μόνον,—τῶν σωματίων αὐτῶν ὄντων ἐκ τῆς γῆς, γηίνων, καὶ ἐπομένως καθὼς ὁ Ἀπόστολος λέγει, «Ἐχομεν τὸν θησαυρὸν τοῦτον (τὴν νέαν φύσιν) ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν». (Β' Κ. δ' 7). Ὁ νεωστὶ ἀποκυηθεὶς νοῦς ἢ θέλησις, εἶναι πᾶν ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος παριστᾷ τὴν νέαν φύσιν, καὶ τοῦτο θὰ εἶναι τὸ πᾶν μέχρι τῆς Πρώτης Ἀναστάσεως, ὅποτε ἡ νέα θέλησις, ἀναπτυχθεῖσα εἰς τὸν χαρακτῆρα, θὰ λάβῃ κατάλληλον σῶμα, οὐράνιον σῶμα, πνευματικὸν σῶμα, τέλειον καὶ πληρεῖς, καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ Θεῖον θέλημα. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἡ Θεία δύναμις, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐνεργοῦν τοιοῦτοτρόπως ἐν ταῖς διανοαῖς ἡμῶν, καὶ καθιστῶν ἡμᾶς «Νέα Κτίσματα» καὶ ἱερεῖς, μᾶς καθοδηγεῖ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς θυσίας, καὶ μᾶς ὑποδεικνύει, ὅτι τὰ φυσικὰ ἡμῶν ἀνθρώπινα συμφέροντα, φιλοδοξίαι, προτιμήσεις, κλπ. εἶναι τὰ μόνα πράγματα, ἅτινα δεόν νὰ θυσιασθῶσιν, ὅπουδήποτε ταῦτα συγκροτοῦνται εἰς τινὰ βαθμὸν μὲ τὰς φιλοδοξίας καὶ τὰς συνθήκας τὰς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προνοηθείσας διὰ

* Ἰδὲ Σκιας τῶν Μελ. Ἀγαθ. Σελ. 18-22